

สงคราม นักรบ

ตะวันใหม่
ใหม่
เสี้ยวเวลา

38

Mao Ni เขียน ช่อสีนทรพด แปล

សម្លេង
ពីចិត្តបង្កើត

สยบฟ้าพิชิตปฐพี 38

Mao Ni เขียน ซื่อสี่ยฺฮวงฟา แปล

《将夜》 Jiang Ye

Volume 38

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 猫腻Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2657-1

ภาพประกอบ 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเตอร์บุ๊คส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บั๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

นิยายต่อสู้อิหรือนี่คือนิยายกำลังภายในนั้นมักเลี้ยงไม่ได้กับเหตุการณ์การตายของตัวละคร สยบฟ้าพิชิตปฐพีสามสิบกว่าเล่มที่ผ่านมาแน่นอนว่าต้องมีการตายของตัวละครสำคัญเกิดขึ้นมากมาย บางคนตายแล้วคนอ่านรู้สึกสะใจ บางคนก็ทำให้ใจหาย บางคนได้แต่ทอดถอนใจว่าน่าเสียดาย

ล่าสุดกับ 'เยี่ยหู่' คิดว่าต้องมีนักอ่านหลายคนไม่อยากจะเชื่อว่าตัวละครนี้จะจากไปในรูปแบบนั้นจริงๆ แต่ว่าการจากไปของเขาก็น่าพร้อมกับ การ 'กำเนิดใหม่' ของบางสิ่งบางอย่างอื่นจะกำหนดจุดจบเรื่องราวทั้งหมด

ก่อนจะไปถึงตรงนั้น สงครามครั้งสุดท้ายระหว่างตัวกับคนทั้งโลกกำลังรอทุกคนอยู่ เล่มนี้บอกเลยว่าระห่ำถึงใจแน่นอน เพราะหนึ่งเซียวออกโรงแล้ว!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกก็อยากเล่า เรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมามากมาย ได้รับรางวัล มาบ้าง แต่สิ่งที่อยากให้เป็นก็ยังหนีไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี่แหละ หวังว่าจะ สนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจนักแปล

ต้นเรื่องเกิดจากการที่ข้าพเจ้าเคยอ่านหนังสือหมวดการพัฒนาตัวเอง ว่าด้วยเรื่องทักษะของการเข้าใจตัวเอง เข้าใจผู้อื่น ในหนังสือบอกวิธีพัฒนาทักษะด้านนี้ไว้หลายวิธี แต่วิธีหนึ่งที่จำได้คือโทรไปคุยกับคนที่เราไม่ได้เจอมานาน วันหนึ่งข้าพเจ้าเซ็งๆ อยู่จึงทำสิ่งนี้แก้เซ็ง แล้วก็ต้องพบกับเรื่องน่าตกตื้นใจ

คนที่ถูกโทรหาคือน้องคนหนึ่งที่ไม่ได้เจอกันมาประมาณสามสี่ปีมั้ง เราเคยเรียนที่ ม. แห่งเดียวกัน สนทนากันพอสมควร ไม่น่าเชื่อว่าน้องเขายังใช้เบอร์เดิม และจำข้าพเจ้าไม่ได้เลยเมื่อโทรไปหา ข้าพเจ้าบอกชื่อแก่น้องไป น้องเดาว่าข้าพเจ้าคือใครถึงสามครา แต่เดาไม่ถูกสักครั้งเลยหนา ทั้งน่าขบขันและน่าเศร้าใจ

จากการนี้ทำให้นึกถึงภักษิตโบราณที่ว่าเมื่อก่อนแม้เคยสนิทชิดใกล้ แต่เมื่อกาลเวลาล่วงไปอาจห่างไกลไม่เหมือนวันวาน กระซิกๆ

ขอให้ทุกท่านมีความสุขและสนุกกับการอ่าน แล้วพบกันใหม่ครับ

ชื่อเสียทรงพล

บทที่ 1

โอ้อ่าพาเพย

ราชสำนักโยวจิ้งได้รับคำสั่งจากนิยายพุทธให้ส่งกองกำลังไปช่วยเหลือโดยเร็วที่สุด การได้ไปแดนพุทธในตำนาน สำหรับบรรดาชาว همانที่ศรัทธานิยายพุทธถือเป็นเกียรติอันสูงสุดและโอกาสที่ไม่ควรพลาด พายุหิมะและหนทางอันยาวไกลไม่นับเป็นปัญหา แต่ประการใด ถือว่าเป็นการทดสอบจากปฐมพุทธะเท่านั้นเอง

แต่สีหน้าของพวกหลวงจีนสี่ประยุทธ์ที่นำทางอยู่ด้านหน้า เครื่องขมิ้นัก ต่างจากพวกชนชั้นสูงที่กำลังร้องรำทำเพลง เพราะพวกมันรู้ว่าการที่วัดเสวียนคงที่ส่งตลอดมาถึงกับต้องขอความช่วยเหลือจากแดนโลกียะ บ่งบอกได้เพียงว่าสถานการณ์ของแดนพุทธในยามนี้ ย่ำแย่ขนาดไหน ถึงขั้นมีอันตรายจริงๆ แล้ว

ที่กันหลุมยุบยังคงมีดমনเหมือนอย่างที่ผ่านมา มา เพียงแต่บนที่ราบมีกองไฟอยู่มากมาย กองไฟแผ่แสงสีเหลืองอันอบอุ่นออกมา ทำให้โลกเบื้องล่างที่เหมือนโลกแห่งความมืดสว่างขึ้นไม่น้อย ทั้งยังช่วยบอกทิศทางให้บรรดาคนนำส่งสารที่เดินทางในยามกลางคืน

และตั้งดูตให้สหายมารวมตัวกันมากขึ้นเรื่อย ๆ

จวินไม่ยืนห่างจากกองไฟ มองยอดเขามหิมาซึ่งอยู่ไกลออกไป
หลายร้อยลี้ด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง เมื่อเทียบกับเมื่อหลายปีก่อนมัน
ผอมลงมาก ใบหน้าที่หล่อเหลาก็ดำคล้ำลงมากเช่นกัน แขนเสื้อกลง ๆ
ปลิวสะบัดตามสายลม หนาวเคร่งครัด ๆ แท้จริงเหมือนกระบี่

มันใช้ชีวิตที่นี้เป็นเวลานาน ผู้รับเป็นเวลานาน วลีที่ว่า 'ใช้ชีวิต
มิได้หยุดพัก ผู้รับอยู่มิขาด*' ไม่เพียงพอให้บรรยายทุกสิ่งทุกอย่างที่
มันต้องประสบพบเจอ

แต่ไม่มีใครรู้ว่าที่จริงแล้วมันเหนื่อยล้าเพียงใด เพราะไม่เคยมีใคร
มองเห็นความเหนื่อยล้าหรืออารมณ์ด้านลบอย่างเช่นความสิ้นหวัง
บนใบหน้ามัน ๆ ของมัน

ยอดเขาป่อเหวยังคงสูงตระหง่านอันตราย วัดวาอารามในป่าเขา
หนาที่บยังคงน่าเกรงขามเหมือนที่ผ่านมา เสียงระฆังยามรุ่งอรุณและ
ยามสนธยายังกังวานไกล วัดเสวียนคงยังคงสูงส่งเลิศล้ำราวกับว่า
ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

เปลวเพลิงแห่งโทสะลุกกลามจากขอบที่ราบเบื้องล่างเข้ามาจนถึง
ตีนเขา พวกกบฏที่เดือดดาลบุกมาถึงที่นั่นนับครั้งไม่ถ้วน แต่ก็ต้องถูก
โจมตีให้ถอยกลับไป ราวกับว่าจะไม่มีวันบุกขึ้นไปได้สำเร็จ หาก
ความจริงมีหลายเรื่องที่เปลี่ยนแปลงไปแล้ว ทั้งยังไม่อาจเปลี่ยนกลับไป
เป็นเหมือนเก่าด้วย อย่างเช่นมหาวิหารบนยอดเขาที่ถูกซังซังทำลาย
ไม่อาจซ่อมแซมได้ กระดานหมากของปฐุมพุทธรูปที่ถูกนางโยนลงไป
ในกระแสนหินหนืดไม่มีวันโผล่ขึ้นมาเห็นแสงเดือนแสงตะวันได้อีก

* 'ใช้ชีวิตมิได้หยุดพัก ผู้รับอยู่มิขาด' มาจากบทความในนิตยสารที่กล่าวถึงประวัติและผลงานของ
หลู่ซวิน (ค.ศ. 1881-1936) นักเขียนนักคิด นักเคลื่อนไหวทางสังคม ผู้บุกเบิกวรรณกรรมจีนสมัยใหม่

ทั้งยังมีคนตายไปมากมาย และมีคนกำลังตายอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะเป็นหลวงจีนวัดเสวียนคง ชนชั้นสูงเผ่าต่างๆ กับนักรบที่ภักดีต่อพวกมัน หรือพวกทาสกบฏที่ถือกระบองไม้หรือกระบองกระดูก ล้วนมีคนตายทั้งสิ้น...เสียงระฆังเหล่านั้นล้วนเป็นเสียงระฆังแห่งความโศกสลด แล้วจะดังกังวานไกลได้อย่างไร

มองเขาป่อเหว่อ มองหน้าผาสูงชันบนยอดเขา มองซากสังหารของปฐุมพุทธะ จวินโม่นิ่งเงียบ สีหน้าแน่วแน่ มันไม่รู้ว่าเมื่อใดจึงจะนำพาผู้คนบุกขึ้นไปถึงยอดเขาและเผาทำลายวัดวาเหล่านั้นให้หมดไหม้เป็นผุยผงได้ แต่มันคิดว่าหากสู้ต่อไปเรื่อยๆ บางทีอาจมีสักวัน

แขนเสื้อกลวงเปล่าถูกลมพัดสะบัดพลั่ว บังเอิญมันวิ่งขึ้นแล้วบิดเป็นเกลียว จวินโม่เข้าใจเรื่องมองเตรียมจะแก้ลงมา จู่ๆ ในหมอกเบื้องหน้าพลันปรากฏภูเขาดอกหนึ่ง มันสะบัดข้อมือใช้กระบี่เหล็กปิดทั้งตัวขมวดเล็กน้อย ทาสสตรีผู้หนึ่งเข้ามาช่วยมันแก้แขนเสื้อ

การกบฏครั้งนี้ยืดเยื้อมานานหลายปี ไฟสงครามไหม้ลามไปทั่วที่ราบทั้งผืนนานแล้ว จวินโม่รู้ว่าถึงสุดท้ายวัดเสวียนคงต้องขอความช่วยเหลือจากขุมกำลังในโลกียะอย่างแคว้นเยวี่ยหลุนหรือไม่ก็ราชสำนักเยว้จั้งโดยไม่สนใจความลึกลับของแดนพุทธและความสูงส่งแห่งศรัทธาอีกต่อไปอย่างแน่นอน

หากเป็นเช่นนั้นสภาพการณ์ที่มันต้องพบเจอจะยากลำบากกว่าเดิม ถึงขั้นมีความเป็นไปได้ที่มันจะไม่มีวันนำพาพวกทาสขึ้นไปจากโลกเบื้องล่างเพื่อค้นหามันที่แท้จริงได้

แต่แล้วอย่างไร มันทำมาแล้วและยังทำอยู่

วิญญูชน...อาจไม่ชนะ แต่ไม่อาจไร้ปณิธาน

มันก้มหน้าอย่างเหนื่อยล้า ไม่อยากให้คนที่อยู่รอบๆ เห็น

มันคือศิษย์พี่รองของสถานศึกษา ออกจากจังหวดหลายปีมาแล้ว
ผู้รอบรู้ที่โลกเบื้องล่างนี้โดยไม่มีใครรู้ ค่อยๆ ถูกคนบนโลกลิ้มเลือน
มันเคยให้ความสำคัญกับจรรยาและพิธีการเป็นอย่างสูง ยามนี้กลับ
สวมจิวรเก๋ๆ และรองเท้าหนังเปื่อยๆ ไม่หลงเหลือสง่าราศีเช่น
ในอดีตเลย

แต่ผู้รู้ว่ามันกำลังทำอะไรไม่มีสักคนที่กล้าดูถูกมัน แม้มัน
ถูกหลอไปตัดแขนจนไม่เหลือความเป็นไปได้ที่จะอยู่เหนือด่านทั้งห้า
แม้มันอยู่ไกลจากแดนจังหวด แต่ทุกการเคลื่อนไหวของมันยังคง
ส่งผลกระทบต่อโลกทั้งใบ และส่งผลกระทบต่อชายแดนต่างๆ ของ
แผ่นดินใหญ่ตลอดเวลา

วัดเสวียนคงบัดนี้ถูกเปลวไฟของกองกำลังกบฏเผาผลาญจึงไม่อาจ
เข้าร่วมสงครามของโลกมนุษย์ แคว้นเยวี่ยหลุนและราชสำนักโยวจิ้ง
ก็ไม่อาจเป็นภัยคุกคามต่อแคว้นต้าถัง นิกายเต๋าและนิกายพุทธจึง
ไม่อาจร่วมมือกันต่อกรกับสถานศึกษาเหมือนอย่างในอดีต สถานการณ์
ของโลกเปลี่ยนแปลงไปมากมายอย่างเสียเปรียบ และผู้ที่สร้างการเปลี่ยนแปลง
เหล่านี้คือจวินโม่เพียงผู้เดียว

มันมีมือข้างเดียว ใช้กระบี่เหล็กเล่มเดียว แต่ช่วยด้านศัตรูหนึ่งใน
สามของแคว้นต้าถังได้ คิดดูแล้วเรื่องที่มีมันกระทำช่างไม่ธรรมดา
ไม่ธรรมดาสำหรับมวลมนุษย์ที่เป็นทาสของนิกายพุทธในโลกเบื้องล่าง
มานานปี และไม่ธรรมดาสำหรับแคว้นต้าถังด้วยเช่นกัน

คุณงามความดีอันยิ่งใหญ่ของจวินโม่ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา
ยากจะหาถ้อยคำใดมาบรรยายได้จริงๆ หากไม่สนใจความหมายของ
คำมากนัก บางทีคำว่าโอ้อ่าผ่าเผยอาจเป็นคำที่เหมาะสม

จวินไม่ไม่ประจบผู้ใด ไม่พูดหยอกล้อ สีน้าเคร่งขรึม มักใช้ไม้แข็งสั่งสอนศิษย์ร่วมสำนัก แม้แต่การขอบพอมันยังไม่รู้ว่าจะแสดงออกได้อย่างไร เหตุนี้มันจึงไม่เหมือนศิษย์พี่ใหญ่หรือเจินผิงที่มีผู้คนมากมายรักใคร่เอ็นดู

จวินไม่ชอบถกเหตุผลกับศัตรู แต่ที่จริงแล้วเหตุผลเหล่านั้นไม่มีเหตุผล ทำให้บรรดาศัตรูเมื่อนึกถึงมันจึงต่างอยากกุมขมับ

แต่จวินไม่ยังคงโอ้อำมาเหยย

ในสายตาจวินไม่มีท้องฟ้ามหาสมุทร ในใจมีความกว้างใหญ่ไพศาล มันไม่จำเป็นต้องรู้ว่าฟ้าสูงเท่าไร ดินหนาแค่ไหน ดังนั้นเมื่อมันก้าวเดินไปข้างหน้าจึงยังคงเห็นทัศนียภาพที่กว้างใหญ่ไพศาล

และเพราะความโอ้อำมาเหยยนี้จวินไม่จึงไม่คิดว่าตนเองกำลังลู่อยู่คนเดียว นี่คงเป็นจุดที่บุคคลประเภทหลงจึงไม่มีวันเทียบได้

จวินไม่มีผู้ใดบังคับบัญชา มีผู้ติดตาม จากหลายสิบคนเป็นหลายร้อยคนและหลายพันคน จนกระทั่งบัดนี้มีอยู่ทั่วพื้นที่ราบ มันคิดเสมอว่าคนเหล่านี้ล้วนคือสหาย คือเพื่อนร่วมทาง

นักรบนับพันคนที่กำลังเผ่ายามอยู่ด้านหลังจวินไม่เป็นพวกแรกสุดที่ติดตามมัน คือขุมกำลังหลักของกลุ่มมกฏ ในสงครามช่วงที่ผ่านมา บรรดาทาสที่เคยรู้จักแต่ปลุกข้าวเลี้ยงแพะได้แข็งแกร่งขึ้นมากทีละน้อย มือที่เคยจับแต่เครื่องมือทำนายนี่จับอาวุธได้อย่างมั่นคงแล้ว

จิตปณิธานของพวกมันแน่วแน่ในสนามรบไม่ว่าพบเจอการโจมตีรูปแบบใดล้วนเยือกเย็นได้ และไม่เคยสิ้นหวังถึงขั้นคิดยอมจำนนเพียงเพราะพ่ายแพ้เป็นครั้งคราว

พวกมันล้วนคล้ายจวินไม่ หรืออาจกล่าวว่าลักษณะนิสัยคล้ายจวินไม่ พวกมันล้วนมีความโอ้อำมาเหยย ล้วนมีจิตใจที่น่านับถือ

ในการรบช่วง همینต์อันหนาวเหน็บนี้ ทาสกบฏนับหมื่นที่จวินโมเป็นผู้นำได้ทำลายแนวป้องกันของพวกชนชั้นสูงได้สำเร็จจนไปถึงตีนเขาปอเหร่อ เหมือนอย่างที่ทำพวกมันทำได้บ่อยครั้งในช่วงหลายปีมานี้ ทว่าไม่มีกบฏคนใดที่ยินดีปรีดาเพราะเรื่องนี้ เพราะประสบการณ์ที่ผ่านมาพิสูจน์แล้วว่าพวกมันยากจะยืนหยัดอยู่ที่นั่นได้นานนัก ด้วยที่น้อยๆ ไม่ไกลจากวัดน้อยใหญ่ นับพันบนยอดเขาปอเหร่อ บรรดาหลวงจีนในวัดเสวียนคงสามารถส่งกำลังมาช่วยเหลือได้ทันการณ์ เมื่อต้องเผชิญหน้ากับยอดฝีมือนิกายพุทธ กระทั่งเวลานี้พวกทาสกบฏก็ยังไม่มีวิธีรับมือที่ใช้ได้ผล เพราะถึงอย่างไรจวินโมก็มีเพียงคนเดียว

แต่พวกมันยังคงไม่เสียดายที่จะพลีชีพคนจำนวนมากเพื่อฝ่าแนวป้องกันมาให้ถึงที่นั่นแม้ว่าพຸ່ງนี้ อาจต้องล่าถอยไปก็ตาม เพราะนี่เป็นคำขอของจวินโม

มันคิดแสดงให้เห็นถึงความแข็งแกร่งทรหดของกองกำลังกบฏอย่างนั้นหรือ

หรือมันคิดปลุกเร้ากองกำลังกบฏให้มีขวัญกำลังใจเพิ่มขึ้นจากชัยชนะชั่วคราวครั้งคราวกันแน่

มีเพียงจวินโมเท่านั้นที่รู้สาเหตุ บางครั้งมันก็ไม่แน่ใจว่าความคิดของตนถูกต้องหรือไม่ สามารถทำงานสอดคล้องกับสถานที่ที่อยู่ใกล้ นับหมื่นล้านได้หรือไม่

ที่ตีนเขาปอเหร่อ ด้านหลังกองกำลังทหารชุดเกราะนับหมื่นนายของชนชั้นสูงคือหลวงจีนสี่ประยุทธ์นับพันรูปของวัดเสวียนคง มีทั้งยอดฝีมือจากหอวินัย และด้านบนของบันไดหินทางขึ้นเขายังมียอดฝีมือขนานแท้ผู้มีสีหน้าแวววาวด้วย ซึ่งก็คือชีเนี่ยนศิษย์สัญญาธรนิกายพุทธ

"พวกเจ้าไม่อาจขึ้นเขา ฝันกำลังเข้าโจมตีจนบาดเจ็บล้มตายเช่นนี้ มีประโยชน์อันใด ฟ้าเบื่องบนกรุณาต่อสรรพชีวิต ปฐมพุทธะทรงเมตตา จงถอยกลับไปเถิด"

เสียงของซีเนี่ยนดังเสียงระฆังดังกังวานไปในที่ราบเบื้องล่าง อันมืดมน ทาสกบฏนับหมื่นคนได้ยिनวาจาของมันแล้วก็มีปฏิกิริยา ต่างๆ กันไป

จวินไม่มองมันด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง

"ภูเขาลูกนี้ข้าเคยขึ้นไปแล้ว"

มันมือซ้ายยกกระบี่ขึ้น มองแผลเป็นบนใบหน้าซีเนี่ยน คำพูดนี้ เปิดแผลเป็นบนใบหน้าและกล่าวถึงเรื่องเจ็บปวดใจของอีกฝ่าย

ครานั้นซังซังและหิงเซี่ยถูกขังในกระดานหมากของปฐมพุทธะ เพื่อช่วยศิษย์น้องเล็กให้พ้นภัย จวินไม่บุกเดี่ยวขึ้นเขา ผ่าแนวป้องกัน ไปหลายชั้นจนไปถึงหน้าผาแห่งนั้นและได้พบเจ้าคณะฝ่ายเทศนา ในที่สุด หลังจากนั้นจึงมีเรื่องราวของการเปิดกระดานหมาก

ในครั้งนั้นมันปะทะกับซีเนี่ยน มันชนะตามเหตุผลที่ควรจะเป็น ซีเนี่ยนเสียฟันไปหลายซี่และบาดเจ็บสาหัส

"ต่อให้เจ้าขึ้นเขาได้แล้วอย่างไร"

ซีเนี่ยนเอ่ยเสียงเรียบ ไม่ได้รู้สึกว่าคุณยามหมื่น

"อาจารย์ข้านั่งอยู่ที่หน้าผา เจ้าจะทำอะไรได้"

ถูกต้องแล้ว แม้บุกขึ้นเขาไปหรือได้แล้วจะทำอะไรได้ จวินไม่เคยขึ้นไปบนเขาแต่ไม่อาจอยู่บนนั้น ย่อมไม่ถือเป็นชัยชนะ ไม่มี ความหมาย

"ข้าไม่อย่างไรหรอก ข้าเพียงไม่ชอบฟังพวกเจ้าลั่นหวั่นเล่าคำพูด อย่างปฐมพุทธะทรงเมตตาหรือฟ้าเบื่องบนกรุณาต่อสรรพชีวิต ข้าฟัง

แล้วอยากอาเจียนและรู้สึกอารมณ์ไม่ดี"

จวินไม่เอ่ย

"เหตุนี้รอให้ข้าขึ้นเขาไปถ่มน้ำลายใส่หน้าอาจารย์เจ้าก่อน แล้วดูว่ามันจะมีปฏิกิริยาอย่างไร ไซ้รอให้ลมพัดจนแห้งไปเองหรือจะถือไม้เท้าลุกขึ้นมาสู้กับข้า แต่มันเดินช้ามาก คิดสังหารข้าคงยาก ส่วนพวกเจ้าคงได้แต่มองดูเท่านั้น"

"เพื่อแสดงออกถึงความเก่งกาจทำให้คนจำนวนมากต้องตาย... ข้าคิดว่าจะไม่สอดคล้องกับหลักการของสถานศึกษา ยิ่งไม่ใช้การสอนสั่งของจอมปราษฎ์"

ซีเนี่ยนมองบรรดาทาสกบฏที่สวมเสื้อหนังสัตว์เก่าขาดด้านหลังมัน ใบหน้าเผยอารมณ์สังสาร เอ่ยว่า

"เพราะเหตุใดจึงไม่อาจสงบศึก"

หากหนึ่งเซียวอยู่ที่นั่นคงยั้งยั้งแล้วชุนวูกลางให้ซีเนี่ยนเป็นแน่ แต่จวินไม่ยั้ง ทั้งไม่ชุนวูกลาง เพราะมันเป็นผู้มีมารยาท และเพราะมันไม่รู้ว่าการชุนวูกลางสื่อความหมายใด มันเพียงนั่งเฝ้าบ่มองซีเนี่ยน เหมือนมองคนปัญญาอ่อน

ซีเนี่ยนขมวดคิ้ว

"เจ้าคิดทำอะไรได้กันแน่"

จวินไม่ไม่บอกมันว่าตนคิดทำอะไรได้ แต่นั่งลงบนทุ่งหญ้า หยิบศิลาก้อนเล็กๆ ขึ้นมาแล้วโยน

ศิลาก้อนเล็กๆ เหล่านั้นกลิ้งไปแล้วหยุด

ผู้คนเห็นภาพนี้แล้วก็คิดในใจว่านี่คือการทำนายดวงชะตาหรือศิลาก้อนเล็กๆ เหล่านั้นใช้ประโยชน์ได้เหมือนกระดองเต่ากระดูกวัวหรือเช่นนั้นเวลานี้ทำนายได้ความว่าอย่างไร

จวินโมไม่ได้ทำนายดวงชะตา

หลังจากแซนชาดผมสีดำของมันก็ค่อยๆ กลายเป็นสีเทา จากนั้นมันก็โดนผมจนเกลี้ยงแล้วเริ่มศึกษาคัมภีร์พุทธ ด้านฉนวนสูงขึ้นเรื่อยๆ บนที่ราบแห่งนี้มันถูกเรียกว่าซังซือ แต่นี่ไม่ได้หมายความว่ามันนับถือปฐุมพุทธะและกลายเป็นหลวงจีนจริงๆ มันยังคงยึดถืออุดมคติของสถานศึกษา ไม่เอ่ยถึงสิ่งแปลกประหลาด พลังเหนือธรรมชาติ เหตุโกลาหล และผีสิงเวทศา ไม่ได้ถูกขู่ดูยาม ไม่ครุ่นคิดถึงเรื่องหลังความตาย ไม่ฝากดวงชะตาไว้กับการทำนายทายทัก เวลานี้มันกำลังคำนวณโดยอาศัยข้อมูลจำนวนมากที่มันสัมผัสรับรู้ได้ กระบวนการนี้ซับซ้อนนัก จำเป็นต้องมีทักษะด้านการคำนวณที่สูงล้ำ และเป็นที่รู้กันว่าทักษะด้านนี้ของมันดีเยี่ยมอย่างมีต้องสงสัย

ศิลาก้อนเล็กๆ กระจายตัวไปตามต้นหญ้าที่เขียวแห่งจวินโมนั่งมองก้อนศิลาและต้นหญ้า ใคร่ครวญอยู่นาน เยียชู่ตายแล้วแสดงว่าเจ้าอารามไม่สนใจอนาคตของนิยายเต๋า ไม่สนใจรากฐานของการศรัทธาเฮ้เทียน และไม่สนใจว่าเฮ้เทียนจะอ่อนแอลง... เพราะเหตุใดกัน

มันละลายตาจากต้นหญ้าและก้อนศิลาไปมองท้องฟ้าสีเทาหม่น แล้วก็ निकออกถึงความเป็นไปได้อย่างหนึ่ง ที่นั่นมีนาง ที่นั่นมีนาง ที่นั่นหมายถึงโลกมนุษย์ หากศรัทธาอ่อนแอ นางที่อยู่ที่นี่ย่อมอ่อนแอก่อน แต่แน่นอนต้องพิสูจน์ให้ได้ว่ามีนางสองคนจริงๆ

จวินโมไม่อาจพิสูจน์จึงได้แต่จำลองพฤติกรรมของเจ้าอารามอย่างคร่าวๆ ทำแบบนี้จึงสามารถเข้าใจความคิดและการกระทำของเจ้าอาราม

ซังซังไม่ได้กลับแดนเทพ? ยังอยู่ในโลกมนุษย์?

จวินไม่พินิจหัวขมวด ไม่ว่าเจ้าอารามต้องการสังหารซังซังเพราะนี่คือเจตนากรรมของนางโนแดนเทพ หรือมันต้องการสังหารซังซังด้วยเจตนากรรมของตัวเอง จวินไม่ลืวนับไม่ได้

บางทีอาจเป็นเพราะนี่เป็นเรื่องที่คู่ต่อสู้ต้องการทำ มันจึงไม่อาจปล่อยให้อีกฝ่ายทำได้สำเร็จ แต่ก็อาจเพียงเพราะนางที่อยู่โลกมนุษย์... คือซังซัง

จวินไม่คิดว่าหนึ่งเขียวก็น่าจะคิดเรื่องนี้ได้ หรืออาจรู้แล้วถึงความเป็นไปได้นี้ เช่นนั้นศิษย์น้องต้องออกจากฆางอันเพื่อไปตามหานางแน่นอน

สำหรับเรื่องนี้มันไม่สงสัยแต่อย่างใด เพราะมันเข้าใจหนึ่งเขียวยและซังซังอย่างทะลุปรุโปร่ง มันรู้ว่าสำหรับหนึ่งเขียวยซังซังสำคัญยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด แม้แต่โลกทั้งใบก็ตาม

ก่อนหนึ่งเขียวยจะออกจากฆางอันมันจะทำการใดบ้าง ปฐมธนูสิบสามดอกเมื่อไม่ได้อยู่ในค่ายกลสยบเทวะจะสูญเสียฤทธาานุภาพแห่งการสังหารพันลี้ ดังนั้นมันต้องยังคงอยู่ที่ยังอยู่ในฆางอันแน่นอน แล้วมันจะยิ่งไปที่ใด ไม่ใช่อาศรมเทพเพราะเขาเถาซานมีค่ายกลแสงวิสุทธิปกป้อง ศิษย์พี่ใหญ่ยังไม่อาจเข้าไป ธนูเหล็กยอมเข้าไม่ได้เช่นกัน ไม่ใช่ราชสำนักจินจิ้ง และยังไม่ใช่แคว้นเยียนหรือทุ่งร้างตะวันออก ใคร่ครวญแล้วมีเพียงที่นี้เท่านั้น

ใช่แล้ว ยามนี้หนึ่งเขียวยกำลังเสด็จธนูมายังวัดเสวียนคง

จวินไม่คิดว่าในเมื่อหนึ่งเขียวยออกจากฆางอันก็ต้องอยากให้ตนกลับไปเร็วขึ้นสักหน่อย จวินไม่ได้หลงตัวเอง แต่รู้ถึงความแข็งแกร่งของตน

อาจกล่าวอีกอย่างได้ว่าตัวเลือกนี้คุ้มค่าที่สุด

หนึ่งเขวียเป็นพวกซี้เหินยว หากมันจะลั่นเปลื้องลูกธนูสักดอกหรือ
อาจหลายดอกก็ต้องได้รับผลประโยชน์ที่มากที่สุด

พอคิดถึงตรงนี้จวินโมก็เงยหน้ามองลานหน้าผาบนเขา

เจ้าคณะฝ่ายเทศนาอยู่ที่นั่น

หลายปีก่อนเจ้าคณะฝ่ายเทศนาถูกศิษย์พี่ใหญ่และมันผลัดกันตี
ภายหลังยังถูกซังซังเล่นงานจนบาดเจ็บอีก จึงปลีกวิเวกมาตลอด

แต่การที่มันยังนั่งอยู่ที่ลานหน้าผาทำให้ยอดเขามหิมาลูกนี้
ราวกับว่าจะไม่มีวันพังถล่ม พวกหลวงจีนในวัดและพวกทหารของ
ชนชั้นสูงก็ไม่มีวันสูญเสียความมั่นใจ

จวินโมตัดสินใจได้แล้วว่าตนเองจะทำอะไร

หลังจากโยนก้อนศิลา มันก็นิ่งเสียบอยู่นาน ไม่ว่าศัตรูที่อยู่อีกฟาก
หรือกองกำลังกบฏล้วนเริ่มประหลาดใจ

จวินโมชักกระบี่ที่เรียกว่าซึกที่จริงคือยกขึ้นมา กระบี่เหล็กเหลี่ยมตรง
ที่ซึกท้องฟ้าหมองหม่นช่างดูไม่ต่างกับคบไฟ

ด้านหลังมัน ทาสนับพันที่ศรัทธาและกล้าหาญที่สุดพลันเกิด
ความสับสน เพราะนี่ไม่ใช่สัญญาณให้บุกโจมตี พวกมันจึงสงสัย
และไม่สบายใจ

ทว่าไม่ว่าจะสงสัยไม่สบายใจอย่างไรก็ไม่อาจฝ่าฟันคำสั่ง กองกำลัง
กบฏหน้าภูเขาค่อยๆ ถอยไปจุดคลื่นน้ำ

ทาสนับพันที่ทำหน้าที่ควบคุมแนวรบถอนตัวเป็นลำดับสุดท้าย
สายตามองจวินโมผู้ยืนอยู่บนทุ่งหญ้า แม้ยังคงสงสัย แต่มิได้กังวลใจ

จวินโมไม่เคยประกาศตนว่าเป็นผู้ปลดปล่อย ผู้นำทาง เทพผู้เมตตา
หรือพุทธะแห่งโลก แต่ในสายตาของทาสเหล่านี้มันคือผู้ช่วยเหลือที่
เมตตากรุณา คือพุทธะแท้จริงที่จะนำพาพวกตนเข้าสู่แดนสุขาวดี

ท่านพุทธะต้องปลอดภัยแน่นอน

ชีเนี่ยนขวางฝ่ามือที่หน้าอก ลูกประคำปลิวไสวตามสายลม ธรรมกาย
นอกกายที่ทรงอานุภาพและน่าเกรงขามปรากฏร่างๆ ท่ามกลางแสงสลัว
"เจ้าคิดจะทำอะไร"

มันมองจวินไม่ด้วยสีหน้าวิตก

ทาสนับหมื่นกำลังถอยไปจุดคลื่นน้ำดำฟืดที่ท่วมโขดหินในแม่น้ำ
และกลืนกินทุกอย่างที่ขวางหน้า ภาพนี้ช่างโหดอำมหิต

จวินไม่จับกระบี่เหล็กเดินหน้าเข้าหาศัตรูนับหมื่นโดยไม่ตอบคำถาม
แม้เดียวดาย แต่โหดอำมหิตยิ่งกว่า

กระบี่เหล็กแหวกผ่านลมหนาว ทุกคนพลันหยุดหายใจไป
ชั่วขณะ

จวินไม่จะบุกขึ้นเขาอีกครั้ง!

ในอดีตมันถือกระบี่ยืนหน้าหุบเขาชิงสยา ทหารม้าชุดเกราะ
ทั้งกองทัพไม่อาจผ่านมันไปได้ วันนี้นั้นจะบุกขึ้นเขา คนนับหมื่นพวกนี้
จะขวางมันได้หรือไม่

ชีเนี่ยนและบรรดายอดฝีมือจากหอวินยร่วมือกันบางที่อาจชนะ
กระบี่เหล็กของมันได้ แต่เขาป่อเหว่อใหญ่โตมโหฬารเช่นนี้จะฝ่ารักษา
ได้อย่างไร

ขอเพียงทุ้มเททุกล้างอย่างจวินไม่ยอมบุกขึ้นเขาได้ เพียงแต่ชีเนี่ยน
สงสัยยิ่งนักว่าทำเช่นนี้แล้วจะได้ประโยชน์อะไร เพราะเหตุใดจวินไม่
ต้องทำเช่นนี้

ครั้งก่อนที่บุกขึ้นเขาเพราะต้องการช่วยศิษย์น้องเล็ก คราวนี้
บุกขึ้นเขาก็ด้วยเหตุผลเดียวกัน มันต้องการให้ศิษย์น้องเล็กออกจาก
ฉางอันไปทำเรื่องที่ต้องทำได้อย่างวางใจ

มีสาเหตุ มีเหตุผล เรื่องนี้จึงต้องทำและทำได้อย่างสบายใจ

ในโลกเบื้องล่างกระบี่เหล็กแหวกอากาศ เสียงจั่วจับดังก้องฟ้า
แขนขามากมายขาดกระเด็น โลหิตมากมายสาตกกระเซ็น

เสียงสวดคัมภีร์พุทธดังอยู่ไม่ขาด เสียงระฆังในวัดดังก้องกังวาน
กระแสปราณนิกายพุทธแผ่ขยาย ยอดฝีมือมากมายเข้าโอบล้อม แต่
กลับไม่อาจดับประกายกระบี่

จวินไม่เริ่มบุกขึ้นเขา

มันบุกอย่างต่อเนื่องสามวันสามคืน

ยามเที่ยงคืนหลังจากสามวันสามคืน จวินไม่ก็ไปถึงลานหน้าผา
แห่งนั้นในที่สุด และพอถึงรุ่งเช้ามันก็ไปถึงตรงจุดที่เคยมีต้นหลิ

บนเส้นทางขึ้นเขาเต็มไปด้วยศพของหลวงจีน โลหิตไหลนอง
เหมือนลำธาร กายมันถูกโลหิตย้อมจนแดงฉาน

ที่ลานหน้าผาไม่มีต้นหลิแล้ว มีเพียงต้นชิงเฉิง วิหารเก่ากลายเป็น
ซากปรักหักพังไปนานแล้ว เหลือเพียงเจดีย์ขาวฝุ่นเชรอะ

เบื้องหน้าเจดีย์ขาวนึ่งไว้เพียงหลวงจีนชราหน้าตาธรรมดารูปหนึ่ง
มันก็คือพุทธะแห่งโลก

จวินไม่เดินไปเบื้องหน้าหลวงจีนชรา เมื่อครู่นี้เย็นถูกมันตีด้วย
กระบี่เหล็กจนตกกล้าธารบนภูเขา ในเวลาอันสั้นคงไม่อาจตามมา
จึงไม่มีใครหยุดยั้งมันได้แล้ว

หลวงจีนทั้งหลายที่จริงแล้วก็ไม่ได้คิดจะหยุดยั้งมันอย่างจริงจัง
เพราะต่อให้มันขึ้นเขาได้สำเร็จ มาที่ลานหน้าผาได้ แล้วมันจะทำอะไร
ได้อีก

มันคือศิษย์พี่รองผู้เก่งกาจแห่งสถานศึกษา แต่เมื่อเผชิญหน้ากับ
เจ้าคณะฝ่ายเทศนาผู้เป็นอมตวัชระ หรือยังเพ้อฝันว่าจะชนะได้

เจ้าคณะฝ่ายเทศนาลื้มตาขึ้น เอ่ยว่า

"หลายปีแล้วมิได้พบกัน เขียนเชิงรองเปื้อนฝุ่นเต็มตัวมิต่างจาก
วันวาน เพียงแต่ชুবเชียวลงไปบ้าง"

เจ้าคณะฝ่ายเทศนายิ้มอย่างอ่อนโยน แววตาสงบนิ่ง

จวินไม่มองรอยแหว่งริมฝีปาก นิ่งเงียบอยู่ครู่ก่อนเอ่ยว่า

"ไม่อาจเฝ้าทำลายแดนพุทธที่ชั่วร้ายนี้หนึ่งวันก็ไม่อาจนอนหลับ
อย่างสบายหนึ่งวัน เปื้อนฝุ่นชুবเชียวย่อมเป็นเรื่องธรรมดา"

ตรงนั้นเคยมีต้นหลิ แต่ถูกมันใช้กระบี่เหล็กตัดต้นหญ้า ต้นหลิ
จึงถูกนำไปปลูกที่ภูเขาด้านหลังสถานศึกษา

บัดนี้ต้นหลิต้นนั้นไม่รู้ออกไปไหนไหนแล้ว

จวินไม่จู้จี้ ก็เกิดคิดถึง

แต่ตอนนี้มิใช่เวลาให้ห่วงถึงความหลัง มันควรรีบเร่งสักหน่อย

เจ้าคณะฝ่ายเทศนาเอ่ยเสียงเรียบว่า

"ธนูนั้น...ยังขาดมาไม่ตายหรอก"

วิธีการที่ดีที่สุดของสถานศึกษาหรืออาจกล่าวว่ามีประสิทธิภาพ
ในการสังหารมากที่สุด ยามนี้สำหรับบุคคลระดับสูงในโลกแห่ง
การฝึกฝนไม่ใช่ความลับอีกต่อไปแล้ว

หลายปีก่อนที่วัดป่าเถา แคว้นเยวี่ยหลุน เจ้าคณะฝ่ายเทศนา
ก็เคยรับธนูเหล็กของหนิงเซวี่ย หากกล่าวให้ถูกกว่านั้นคืออย่าว่าแต่รับ
เพราะมันแม้แต่หลบก็ไม่ได้หลบ

ธนูเหล็กที่มีค่ายกลแห่งจางอันเสริมพลังย่อมทรงอำนาจ
มากกว่าธนูเหล็กในครั้งนั้นมากมายหลายเท่า แต่เจ้าคณะยังคง
ไม่หวั่นเกรง เพราะมันเป็นอมตวัตร

แม้เผชิญหน้าปฐมธนูสิบสามดอกเช่นเดียวกัน แต่สีหน้าเจ้าคณะ

เรียบเรียงกว่าคนขายเนื้อมาก หนึ่งในเพราะความแตกต่างด้านทัศนคติต่อ
ความเป็นความตาย สองเพราะมันเคยสัมผัสสมาแล้ว

เห็นจวินโมโลहितโหมกาย ใบหน้าซีดเผือด คิ้วของเจ้าคณะก็
พลิวไสวตามลม มิได้แสดงความลำพองใจ แต่แสดงความไม่สนใจ
ของสุดยอดฝีมือแห่งโลก

"โลกนี้ไม่เคยมีของวิเศษที่ชนะได้ทุกสิ่ง กระดานหมากของ
ปฐุมพทุธะทำไมได้ กระดิ่งพิรุทธิ์ทำไมได้ ธนูเหล็กของสถานศึกษาที่
คนธรรมดาเป็นผู้สร้างจะทำได้อย่างไร"

เจ้าคณะเอ่ยด้วยรอยยิ้ม

"อาตมาไม่เข้าใจจริงๆ ธนูเหล็กยิงคนมากมายให้ตายได้ เหตุใด
พวกเจ้าต้องเจาะจงเลือกยิงอาตมา"

"ท่านและเจ้าอาราม ปิศาจสุราและคนขายเนื้อ สี่คนนี้ธนูเหล็ก
ยิงไม่ตาย ส่วนคนอื่นๆ นอกจากนี้นี่ล้วนถูกธนูเหล็กยิงตายได้ หรือ
พูดอีกอย่างคือถูกสังหารให้ตายได้ ไปต้องสิ้นเปลือง"

จวินโมเอ่ย นี่คือการคิดเห็นของมัน ฟังดูเหมือนเอ่ยอย่างจริงจัง
แต่ที่จริงแล้วความนัยที่แฝงอยู่คือความมั่นใจอันเฉียบขาดของมัน
และสถานศึกษา

"แต่พวกเจ้ายิงอาตมาไม่ตายไม่ใช่หรือ"

เจ้าคณะเอ่ย

"เจ้าหมู่เทพทุกสิ่งทุกอย่างผืนบุกขึ้นเขามาอีกครั้งเพียงเพื่อแหงอาตมา
หนึ่งกระบี่เพื่อให้หนึ่งเซวียิงธนู บัดนี้อาตมารู้แล้ว ธนูเหล็กก็เท่ากับ
ไร้ความหมายต่ออาตมา เจ้ารู้สึกหรือไม่ว่าสามวันสามคืนที่ต่อสู้อย่าง
ดุเดือดไม่ได้หลับไม่ได้นอน...รวมถึงหลายปีมานี้ที่เจ้าต่อสู้อย่าง
ไม่หยุดพัก ไม่มีความหมายอะไรเลย"

เจ้าคณะมองมันอย่างสงสาร

จวินไม่กุมกระบี่เหล็กมัน

เพลงโห่สะที่เผาไหม้ไปทั่วโลกเบื้องล่างดูเหมือนลูกท่มท้องฟ้าแล้ว
เพลงโห่สะนี้ย่อมมีสักวันที่เผาไหม้วัดเสวียนคงจนกลายเป็นผุยผงได้
แต่มีเพียงมันที่รู้ว่าหากไม่อาจเอาชนะหลวงจีนชราภาพนี้ เช่นนั้น
สงครามครั้งนี้ก็ต้องดำเนินต่อไปอย่างไม่มีวันจบสิ้น

บางที่อาจไร้ความหมายจริงๆ

แต่ก็ช่างสนุกจริงๆ

"ท่านถามว่าเพราะเหตุใดพวกเราจึงยังทำ เหตุผลนั้นง่ายมาก
เพราะท่านช้า วันๆ นั่งอยู่แต่บนลานหน้าผาเช่นนี้ ไม่ยิ่งก็ออกจะ
น่าเสียดาย"

จวินไม่เดินหน้าไปหนึ่งก้าวถึงเบื้องหน้าเจดีย์ขาว มีน้ำฝนจาก
เมื่อสองคืนก่อนหยดลงมาจากชายคาเจดีย์ ไหลมาตามรอยแตก
จนถึงได้เท้ามัน

โลหิตหยดลงจากกายมันสู่แอ่งน้ำนั้นทำให้น้ำกระเซ็นขึ้นมา
น้ำที่กระเซ็นขึ้นมารับแสงอาทิตย์จากนอกหลุมยุบจึงเห็นโลหิตทุกอณู
ที่อยู่ในหยดน้ำ รวมทั้งแสงที่ไหลเวียนเป็นรูปร่างต่างๆ ซึ่งปะปน
อยู่ด้วยกันได้อย่างชัดเจน

แล้วจู่ๆ แสงมากมายในหยดน้ำพลันสลายไปทำให้หยดน้ำใส
กระจ่าง

ที่เป็นเช่นนี้เพราะกระบี่เหล็กตัดทุกสิ่งทุกอย่างบนลานหน้าผา
จนแหลกละเอียด ตัดทั้งแอ่งน้ำรวมถึงหยดน้ำที่กระเซ็นขึ้นมา และ
ดูเหมือนแม้แต่แสงก็ถูกตัดด้วย

เพียงไม่ถึงหนึ่งชั่วพริบตากระบี่เหล็กก็แหวกผ่านสายลมไปถึง

เบื้องหน้าเจ้าคณะฝ่ายเทศนา

กระบี่เหล็กแทงถูกอกเจ้าคณะ เกิดเสียงหึ่มทึบเหมือนของหนัก
กระแทกถูกกลองหิน ทั้งเหมือนก้อนหินกระแทกถูกระฆังดังแว้งว้าง

สรุปแล้วนี่ไม่ใช่เสียงอาวุธแทงถูกร่างกายคน เพราะเจ้าคณะ
ฝ่ายเทศนาฝึกมานถึงชั้นกายเนื้อคือพุทธะ เป็นอมตวัชระ อยู่เหนือ
ความธรรมดาสามัญนานแล้ว

กระบี่เหล็กของจวินไม่เคยตัดสายลมและหน้าผามามากมาย
แม้แต่มหานทีทางทิศใต้มันก็เคยตัดมาแล้ว วันนี้นักสืบแทงเจ้าคณะ
ไม่เข้าแม้สักกระพริบ

เจ้าคณะฝ่ายเทศนาสีหน้าเคร่งขรึมเรียบนิ่ง สีหน้าจวินก็ไม่
เฉยเมยมิได้ตกใจแต่ประการใด สองคิ้วที่เหมือนกระบี่เพียงเล็กน้อย
เท่านั้น

เสียงถูร้องกังวานถ่ายทอดออกไปรอบๆ ยอดเขาปอหรือจาก
ลานหน้าผา วิหคในป่าแตกตื่นบินกันวุ่นวาย น้ำตกสาดกระเซ็นเพราะ
ปะทะคลื่นเสียง ไปไม่ร่วงกราวแล้วปลิวว่อน

จวินไม่ถูร้องถ่ายเทพลงมานทั้งหมดเข้าไปในกระบี่เพื่อ...จัด!

มันเล็กคิ้วอีก จากนั้นจัดกระบี่ขึ้นข้างบน

กระบี่เหล็กยุบเข้าไปเล็กน้อยตรงหน้าอกเจ้าคณะ

หลายสิบปีที่ผ่านมากระบี่เหล็กก็เหมือนจวินไม่ ยอมหักไม่ยอมงอ
ทว่ายามนี้กลับงอเล็กน้อยเพราะต้องรับแรงกดที่มหาศาล

จวินไม่คิดใช้กระบี่เหล็กจัดเจ้าคณะขึ้น กล่าวให้ถูกต้องคือการ
แยกเจ้าคณะออกจากผืนปฐพี เพราะพลังของเจ้าคณะมีที่มาจาก
ผืนปฐพี

สงบนิ่งทนทานปานประหนึ่งปฐพี...นี่คือคำบรรยายด้านฐาน

เจ้าอารามออกจากเขาเถาซานเพื่อต้องการ
ตามหา ‘นาง’ ที่อยู่บนโลกมนุษย์
รู้เรื่องนี้แล้วก็ถึงเวลาที่หนึ่งเวยต้องออกจากฉางอันเช่นกัน
แต่ก่อนจะไปมันมีเรื่องที่ต้องทำให้สำเร็จ
ด้วยเหตุนี้ปฐมนธูสืบลสามดอกจึงเล็งไปยังที่แห่งหนึ่ง
บนโลกนี้มีอยู่ไม่กี่คนเท่านั้นที่รูนุของมันไม่อาจสังหาร
กระนั้นมันก็อยากลองดูสักหน่อย
ว่าจะสามารถหักล้างข้อสันนิษฐานนั้นได้หรือไม่!
หลายวันมาแล้วที่หนึ่งเวยใช้การเล็งรูนุจากกำแพงเมืองฉางอัน
มาชมอยู่หลาพิรุฬหตามในโลก
ในที่สุดรูนุเหล็กก็ได้หลุดออกจากแสงลัทธิ!!

ทดลองอ่าน

นิยายกำลังภายใน

ISBN 978-616-06-2657-1

9 786160 626571

ราคา 239 บาท